

IVAN ŠTRPKA

Könnyű füst

És ott van a (DOLOG A) fejemben (AKÁR) egy moccanatlan dimbes-dombos felhő a főpályaudvar épülete fölött. Ez végképp nem jelent semmit. Nincs is. A vég & a lehetséges katasztrófa ingerlő, kibetűzhetetlen hangja csak a pillanatnyi unalom terméke, jelentéktelen kisiklás EBBŐL az egészből. Ez a SEMMI nincs. Semmi sincs. Ez semmit se jelent? Végképp nem fontos, mindenünnen ez mosolyog rád. A cigisdobozok rendületlenül hirdetik: az orvosod vagy a pszichiátered segít elhagyni ezt a tudat alatt pontosan ismétlődő kézmozdulatot. Sőt mi több – elhagyni azt a kihívóan és tisztán sercenő pöccintést, a bizonytalanul köhintő vágy árnyát a csöndben elégő papírfoszlányok között. Elhagyni a könnyű gondolat villanását, magad mögött hagyni ezt a kis, röpke, pucér füstöt, és meghagyni ezt az egész hatalmas pompás helyet neki. Otthagyni (Ezt) az egészet, mint egy leeresztett kerekű biciklit, melyet alig tart meg a vézna fal, mely kitartóan áll azon a helyen, ahol minden lépés megtorpan, ahonnan a kutya sem szalad el, és ahol az árny végképp nem moccan?

Perceval / Foszlányok (álomutazások)

Ellenszélben haladsz, miközben el sem mozdulsz a helyedről. Az emberi arcok, melyekkel találkozol, egyetlen kiismerhetetlen tekintetű mosódnak össze: nem olvasható ki belőle semmi, nincs mit feltárni.

Az erdőben, ahol egyszer csak ott bolyongasz, van egy másik, egészen más erdő is. Az ismeretlen út váratlanul saját házad küszöbéig vezet, és menten továtúnik. Nem is sejtet, hogy jutottál egészen ideig.

A cipőid üresek és forrók. A megszilárduló láva szorongásának, a sárnak, se előtted, se utánad, nincs nyoma.

Olyan hosszú az éjszaka.

A láng a legmélyebb sötétségben tisztul. Az erdő eltéved az erdőben. Az ismeretlen fém aligha folyik vissza önmagába. A szél visszafelé izzik.

Ebben a valóságban szinte gyerekjáték feloldódni önmagadban.

A halál sem? (Wawel 2013)

Fél lábbal még a nagyfiú-korban álltunk, amikor a szűz szem még mindent képes lecsupaszítani, amikor teljesen ismeretlenekként és idegenekként ezen a helyen

váratlanul először néztünk magunkba. Fogalmam sincs, mi van, mi lett azzal a bizonyos Barbarával, a szikrázó szemével. Még Laučíkson is, aki már nincs köztünk, nincs az élők sorában, akkor, a régi időkben

csak pár centire volt tőle, és máig élénken emlékszik rá – nem fakuló emlékeim szerint legalábbis. Ő is király, ugyanaz a király, életnagyságban

kifaragva a saját sírján még mindig tompa fénnel ragyog, henyén, teljes dicsőségében ott fekszik mozdulatlanul a hosszú

elillant évek alatt, szilárdan szorongatja a markában az almáját, melybe többé senki se haraphat bele. A halál se. Se porosz, se orosz. Ami a királyé,

az most csak az övé. Nem a királyság, nem Lengyelország. Ami a királyé, az itt van a levegőben, az itt kiégetett árnyék, a mi első rezdülésünk. Kis híján lélegzik. Valódiak vagyunk mindnyájan, ha ide,

az elveszett pillanat forró nyomába, mit sem sejtve,
idegen utazóként szállva a mai széllel beleszagolok, csak alig, szinte véletlenül
hátrálsz,

és válsz a villanásban kettőnk régi, csupaszon lobogó pillantásának

immár lélegző kortársává.

CSEHY ZOLTÁN fordításai

EGYIPTOMI PAVILON